

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μαζευταδολή, ἐνδιεκφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἡμέα,
Συνδρομῇ γὰρ κάθε χρόνο — δικτύῳ φάγκαειναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δημώς μέρη — δέκα φράγκα καὶ στὸ δχέρι.

"Ηδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἔδρεύμενον στὴν γῆν τὸν Παρθενώνον.

Εἶκος Δεκεμβρίου,
παῖς τοῦ Βουλευτήριου.

Φασουλῆς καὶ Ηερεκλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

A.

Φ.—Δεκέμβριος εἰναι γύρω μαζ., Χριστούγεννα μαρτίουν,
κι' ἔλοι πανηγυρίουν.

Δέντρα Χριστούγεννιάτικα
και πάλι κουβαλοῦ,
κι' ἀκούνινα λαλοῦν
τελεόντα τάνοιξιτικα.

Χριστούγεννα κυττάζουνε,
Χριστούγεννα γυρτάζουνε
στὴν ἕκαστουμένη Δύσι.

Καὶ καταπαύουν στεναγμοὶ,
καὶ λησμονοῦνται μάζ στιγμὴ
τὰ πάθη καὶ τὰ μίση.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρώτη μέρα,
καὶ λένε πᾶς ὁ διάδολος ἑτῆρα τὸν πατέρα
τῶν ἐμπολέμων καὶ τῶν μῆ,
πεῦ λαχταροῦνε γὰρ φωμι.

Χριστούγεννα καλαναρχῶ,
κι' ὔλοι ξυπνοῦν μὲ τὴν ἥχω
δαψινοισμένου κρότου.

Αὸτὸς δ φεύτης δ ντουνιάζε,
αὐτὸς δ μπρόγιας, δ φονιάς,
δὲν ξει τὸ θεό του.

ΧΩρια κι' ἔντακόσα τέσσερα καὶ δέκα,
τοὺς ἔχθρούς, Πατρέα, κτόπα καὶ πελέκα.

Χίλια τρακάρα δεκαεντά,
ζουρλομανδάς γὰρ τὸν Ντουνιά.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει,
κι' ὔλα παραγνωρίζονται,
καὶ δές του ἔκπληρίζονται
στρατεύματα καὶ στόλοι.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα, κι' ἔνας τὸν ἄλλον τρόγων
μὲ τὸν πληγίον πολέμει,
καὶ χαλασμός βυσσοδομεῖ
χωρὶς κανένα λόγον.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα, πανηγυρίζῃ πλάσιε,
χαροῖς καὶ ξεραντόμετα,
κι' ἔμισσαν μὲ πτώματα
κοιλάδες, ἔγκατα τῆς γῆς, καὶ βάθη τῆς θαλάσσης.

"Ἀρχοντες, καλησπέρα σας,
πάρετε τὸν δέρα σας,
χαρά· στὸ ροικό σας.

Μέσα σὲ τοῦτα τὰ δεινὰ
τὴν θεάν γέννησιν ξανά
θα· πῶ· στ' ἀρχοντικό σας.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα, παρηγορία· στὴν κτίσι,
δέντρα Χριστούγεννιάτικα σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
κι' δοσι τὴν γέννησιν τιμοῦν
ἀπάνω· στὰ κλανάρια
γιὰ δώρα ζηλεύτα κρεμοῦν
ἀνθρώπινα σφακτάρια.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερα, καὶ πόλεισος χασάπης
σαλπίζει σηκωθῆτε

καὶ γόρω μου σταθῆτε
νὰ σᾶς μοιφέσω μὲ στοργήν τὰ δύορα τῆς ἀγάπης.

.Πανήγυρις ἐφετεινὴ
ἀληθινὰ σπανία,
πάρτε, μεγάλοι καὶ τρανοί,
λογῆς λογῆς κρανία.

Ἐλάτε γόρω μου, θεριά,
ριχθήτε ὅπα κλωνάρια,
πάρτε στηθούρα καὶ μεριά
καὶ χέρια καὶ ποδάρια.

Ἄλλ' ὅμως πάρτε κι' ἄντερα, μαινόμενοι σφαγεῖς,
ποῦ λόγχαις χριστιανικαὶς τέχνουσαν κατὰ γῆς,
κι' ἃς γίνουνται χωρίσταις Μουσῶν καὶ φάλλετε μὲκενα
τῆς ἀδελφοποιίσεως τὰ μυροβόλα κρινά.

B'.

II.— Κι' ἔγώ, ποῦ βλέπω σήμερα
ὅτι δὲν εἰναι χίμαιρα
μία στοργὴ παγκόσμιος καὶ θαρκής ἀγάπη,
φάλλω μὲ δύρα περισσά
νέα Χριστούγεννα χρυσά,
ὅπου δὲν τάδεν ποτὲ πατέρες μας καὶ πάπποι.

Ψάλλουν ποιμένες κι' ἔγραυλοι,
καὶ βρέμεται κανόνι...
οὲ Δύσι καὶ σ' Ανατολὴ
κόκκινο πέφτει χιόνι.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, κι' ἔξω κακή καρδιά,
μικροὶ μεγάλοι: βρέμονται
κι' ἀνθρώπων μέλη κρέμονται
τὸν δέντρων τὰ κλαδιά.

Σὲ τόσαις κοιμοχαλασαῖς,
εἰρήνης θιασάται,
κάνεται δύνων μοιρασαῖς
κι' ἀνθρώπων σάρκες τρέψει.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου μέρα πρώτη,
καὶ μελπουν σὲ τεμένη πάντα
πάνες γύπτεις πεινασμένοι
τὸν Προμηθέων ρίχνονται: νὰ φάνε τὸ σηκότι.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα... γεάσου, μεγάλες χρόνες...
καὶ ποιὸς θηγός δὲν εἴτεχει;
τώρα μπορεῦνε κι' οἱ φτωχοὶ^{τρέψεις}
κρέας φτηνὸν νὰ τρέψει.

Κι' ὅπως ἀδῶς τὴν Πασχαλιὰ τῆς οὐδετέρας γῆς
ποιὸς ἔχει ἀρνιά γιὰ σφαγεῖμο σκούσουν ἀρνιών σφαγεῖς,
ἔτοις φωνάζουν ταντοῦ τῆς δελτίας οἰκουμένης
τῆς αἰματοβαμμάνης:

Ποιὸς ἔχει: τώρ' ἀνθρώπωνα ζωντόσολα γιὰ σφάξιμο,
ποιὸς ἔχει γιὰ τὸν Ἀρη,
τὸν πρώτο μακελάρη,
κρέας ἀνθρώπων τάξιμο.

Κήρυγμ' ἀγάπης ἀντηχεῖ,
μὰ τὸν ἀνθρώπων ἡ φυγὴ
πὲδ μάρη κι' ἀπὸ πίσσα.

Ανταπαντάξτη στὸ κήρυγμα
μὲ μαύρων μύθρων σφύριγμα,
καὶ μὲ πολέμου λύσσα.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, κι' ὁ κόσμος κατεσφάγη,
βλέπω τὰ πλήθη τῶν πιστῶν πρὸς φόνους κατηχόμενα
κι' ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται μιστηριώδεις μάγοι
μ' ἀρετολάνα φοβερά καὶ πυγμαλιούχομενα.

Κυττοῦν σάν τὸν Ἡρώδη
τὸν Ἀρη θηριώδη,
κι' δους τρομάρια καὶ σφαγὴ
κόκκινο φῶς τοὺς δόηγει.

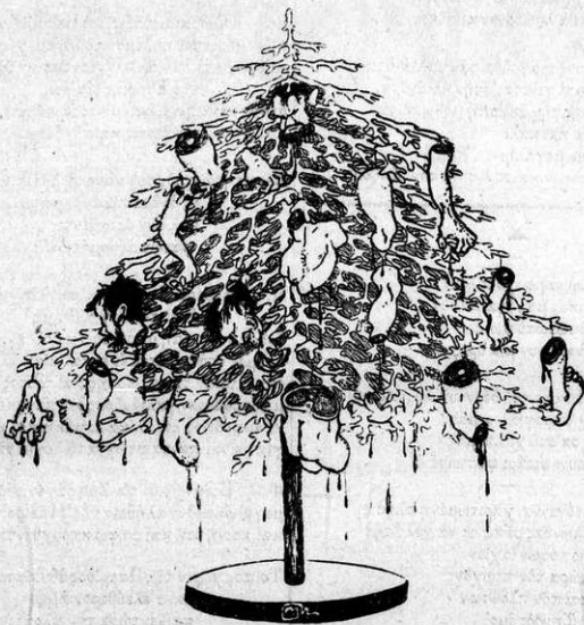
Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει
κι' ἀπὸ καπνοὺς ἐθέλωσαν τῶν οὐρανῶν οἱ θεοὶ,
καὶ μάνεται κατατροφὴ^{τροφὴ},
πλημμυρισμένη μ' αἵματα,
καὶ λάμπουν αἷματοσαρῆ,
κλεινῶν Καισάρων στέμματα.

Θεὸς εἰρήνης σήμερα φωνάζει: μῆτε κτυπάτε
κι' ἀλλήλους ἀγαπάτε.

Κι' ἀκούων μέσα μου ζανά
νά λέγει μὰ φωνὴ τρανά:
ἀπόδαλε τὰ πάθη σου καὶ τῆς φυγῆς τοὺς πάγους,
ἀγάπα κι' δους τοὺς ἔχθρους καὶ τοὺς ἀνθρωποφάγους.

Αλλὰ φωνάζει: κι' ἡ Πατρίς μακρὰν ἀγάπης οἴκτος,
κι' δους τὸν πολεμίους μου κτύπα τους ἀμειδίκτως.
Καὶ τότε στὴν φωνὴν σκιρτάς
τῆς γῆς τῆς γεννετέρας,
καὶ τότε ξύφος ἀναρτάς
νὰ σφράγεις δλετήρας,
κι' δρκίζεσαι πρὸς χάριν τῆς νῦν πέσσου στρατιώτης...
δι', τι φιλεῖς ὡς ἀνθρωπος μισεῖς ὡς πατριώτης.

Φ.— Θείαν γέννησιν θὰ φάλω
μέσα σὲ κακὸ μεγάλο.
Αρχοντες, καληγοπερούδια,
σδυστε τούτη τὴ φωτιά,
καὶ βουλώσετε ταῦτια
στοῦ πολέμου τὰ τραγούδια.

**Δέντρο χριστουγεννάτικο μὲ δῶρα διαλεκτά,
ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ μ' ἀνθρώπινα σφακτά.**

Μὲ τοὺς ἥχους τῶν παιάνων
μὴν ἔπειτας τὰς ἥχοδες
τῆς γενέτερος Ιεριχοῦς.

Μόδρους καὶ ἄλλος πολεμᾶν
μὴν πετάτε καθ' ἕγιαν
μὲν φρενοβλαδῆ θυμόν.

"Ἐνας καὶ ὅλος πολεμᾶ...
τὶ πολέμων ἵσχῃ...
μὲς στὴν πλάσιν ἀντηχεῖ
νέος θρήνος τῆς Ραμᾶ.

Δεκατέσσαρες χιλιάδες
σφάζονται σὲ μιὰν ἡμέρα,
καὶ γεμίζουν ἡ μαναδές
ἀπὸ θρήνους τὸν δέρα.

Παντοῦ βλέποι σκοτομόδ,
ποῦ δὲν ἔχει τελεσμόδ.
Καὶ ἡ καύματ' ἡ Βιλεμίνη,
ποῦ τῶν Ὀλλανδῶν ἀνάσσει,
κάνεται τὸς λέγ' εἰρήνη,
μὰ τῆς λέν: καλὸ Θανάσι.

Μέσα σ' αἴματος μεθύσι, πούχουν δλοι γίνεται τάπα,
μέσα σ' τῆς σφαγαῖς ἐκείναις
ποιὸς θ' ἀκούσῃ Βιλεμίναις,
ποιὸς θ' ἀκούσῃ καὶ τὸν Πάπα;

Τὶ θανάτου χαροκόπι
μὲς στὸν φάτων τὴν Εὐρώπη,
καὶ ἀθεράπευτη μανία
μὲ τὴν ἀνθρωποκοτούλα.

Θείαν γέννησιν αἰνῶ,
καὶ τὴν φάτηνην προσκυνῶ
στὸς αἰλίνας τὸν αἰλίνων.

Καὶ μὲς στῆς φυχῆς τὸ βάθος
ἐμφωλεύει πάλι πάθος
φονικόν, ἀνθρωποκτόνον.

Καὶ ἂν τὴν εἰρήνην θέληγες καὶ σὺ σὰν κουνενές,
πλὴν μάθε πῶς καὶ ἔμενα μὲ πιάνει τὸ μπουρίμου,
καὶ τῶν εἰρήνηνοφλων ἐκείναις ἡ φωναῖς
είναι φωνὴ βούντος ἐν μέσῳ τῆς ἑρήμου.

Καθόδου δὲν προσέχω μήτε σε Πάπα γένεια,
κι' ὅποιος γιὰ τὴν εἰρήνη βάζει ἐφωνητά
τοῦ λέων πῶς κι' ἔν τοι ἔχῃ παπούτσια σιδερένια
ὧς στου νὰ τὴν εἴρῃ θὰ λεγώσουνε κι' αὐτά.

"Οθεν καὶ σὺ πολέμους τραγούδα σὰν γαλιάνδρα
καὶ διάδασε μαζί μου τι γίνεται: στὴν Φλάνδρα,
καὶ μάθε στῆς εἰρήνης τὴν ἄκαρπη μουρμούρα
πῶς ἔγινε καὶ πάλι:
προέλαπε μαγάλη,
πῶς τὸν Βιστόλο ἀφίνουν καὶ πλάνουν τὸν Μπέσούρα.

▲

II.— Χριστόφωμα μοσχοθολοῦν
καὶ κύρυκες μᾶς δημαλασοῦν
πῶς ζωες τῷ φυσι
νὰ μᾶς τὸ κάνουν μᾶς δραχμή.

Πέσαις φοραῖς τὰ κύματα, πῶς δέρουν ἀφρισμένα
τάνησυχ' ἀκρογιάλια μας,
τὰ ρύτησα στὰ χάλια μας
ἄν καραβάνια φάνουνε σιάρι φορτωμένα.

Χριστόγεννα, πρωτόγεννα, χαριτωμένη πλάσιε,
ποῦ θέλωντας μὴ θέλωντας σὲ κάνεις νὰ γελάσους.
Ἐν μέσῳ τόσων Ιαχῶν
ἀκόδυ τῷρα τὸν πτωχῶν,
ἀκούν καὶ τὸν θαύμαστον
νὰ ἐφωνεῖς: δές ἐμοὶ
ἔστω καὶ κριθινό φυμή
κι' ὀλίγον ἐπιούσιον.

Μέσα σὲ πόλεμον ὑδὸν
φωμάδες βιοθήσετε,
τὸ σόδρον ἀνοξώμενον ἡμῶν
κι' ἀδερός πληρωθήσεται.

Μὲ βῆμα φθάνουνε γοργὸν
καὶ μάγοι στὸν Πρωθυπουργό,
κι' ἐκάθισαν σιμά του.

Κι' εὐχηθῆσαν γι' αὐτὸν καλά
καὶ δῶρα τοῦφερον πολλά
γιατ' εἶχε τένοντά του.

Χριστόγεννα, πρωτόγεννα, κι' ἔγκροδος καλημερίσετε,
κι' ἀνάμετε, Χριστιανοί, στὸν Ἀργο πολικάντυλο,
κι' ὅπεταν εἰς τὸ σπῆτη σαξφαιδροί ξαναγυρίσατε
δέσμο τραπέζη στρώσατε χωριέτερομάντυλο,
καὶ φάλλετε μὲ ταμπουρά γεμάτοι: περιπόθεια
τὴν Γηρα, τὴν Ράβκα, τὴν Ἀργκόν, τὴν Μλάδα, τὰ Καρ-
πάθια.

Τὴν θειαν γέννησιν κι' ἔγω
αίμοναρχῆς δεξολογῶ,
κι' ἐκεῖνοι, ποῦ καλούμασθαν τὰ τρώνε χοιρομήριον,
μᾶς στὰς περισύσας σιμφοράδες

ἀκουσαν μήνυμα γαρδάς
πηρασσαν τὰ χρέν μας τὸ δισεκατομμύριον.

Φ.— "Ομως αἰτιοδέξαι, βρά Περικλῆ, κι' ἀγάλλου,
κι' ἐν μέσῳ τοῦ πολέμου τοῦ τρομερῶς μαγάλου
κι' ἔγω μετὰ τῶν ἀλλων νέον Διοικητὴν
τῆς Εθνικῆς ἐξαίρειο,
ἀνδρας κεκοσμημένον μὲ τόσην ἀρετήν,
τὸν ξέρεις καὶ τὸν ξέρω.

Ξέρεις γιὰ ποιὸν σου κάνω, βρά Περικλῆ, κωνδέντα,
γι' ἄνδρα προτερημάτων,
πολλῶν ἀξιωθέντων
τρανῶν ἀξιωμάτων.

II.— Τὸν ξέρω, Φασσούλη... μου λές γιὰ τὸν Ζαΐμη,
ὅπος τὸν λέγ' η Φήμη
σκόρδα διαπρεπτή μὲ σύνεσιν μεγάλην,
καὶ μὲς στὰς ἀρετὰς ἔχει καὶ μίαν ἀλλήν,
ἐγκράτειαν τῆς γλώσσης καὶ τούτος θηλαδή
μὲ ωφράσιαν γαλιάνδρας δέν παρακελαῖται,
κι' ἀμφόρων λέσι λίγα λογάκια καὶ καλά,
γιατ' είναι πάντα φτωχιά τὰ λόγια τὰ πολλά.

Φ.— Εξευμνῶ καὶ τὸν Ζωγράφον, νέον Συνδιοικητὴν,
μεγαλόκαρδον ἀλήθεια τῆς Ηπείρου μαχήτην,
καὶ κοινῇ βοή καὶ φήμη κηρυχθέντα Βουλευτὴν.

Τοῦτος χάριν τῆς Πατρίδος ἐθύσισε τὸ πᾶν,
καὶ σ' ἐλεύθερον ἀέρα
παζίτε τῷρα τὴν φλογέρα
πανελεύθερος δὲ Πάν.

III.— Χριστόγεννα, πρωτόγεννα μὲ τὸ πουγγή γυμνό,
μὲ μέσα σ' ὃντ' ἀνήκουστο τῆς οἰκουμένης σφρέξιο
νέαν Γεωποτίκην τῆς Εθνικῆς ὑμῶν,
ἀξίαν ἀλήθεια φθῆσι, Δροσόπουλο καὶ Μάξιμο,
ποῦ μὲ χαρίσματα κι' οἱ δρόπε περικοσμούσαι τόσα,
κι' εὐοί φωνάζω καὶ γι' αὐτούς, ποῦ τάχουν τετρακόσια.

Φ.— Θείαν γέννησιν γεραίρουν στρατιαι χρυσῶν ἀγ-
καὶ σιγὰ σιγὰ προσάλλει ροδοδάκτυλος αὐγῆν, [γέλων
κι' ἀπέισουν οἱ πάντες εἰς τὸ μετ' ὀλίγον μέλλον,
μέσ' ἀπὸ τὴν θειὰν φάτνην ποιὸς τὸ ξέρει τὸ θε βγῆ.

Οὐδετέρως ἀπισκέπτει τὸν παγκόσμιον ἀγῶνα,
κι' ἂν κυττάζει τὸν φρατέλο,
τὸν ἀρτίστα ντι καρτέλο,
πῶς οὐδέτερος πηγαίνει νὰ τὸ στρώσῃ στὸν Αὐλῶνα.

"Ομως μήν ἀνηγνυχῆς
μ' δι τι κάνουν οἱ φρατέλοι,
καὶ σὸν βγάζεις δὲ καρβέλι
νὰ λογίζεις εὐτυχῆς.

Τὴν κατάστασι τὴν ξέρεις καὶ πολλάκις σου τὴν εἶπα.

Π.— Νὰ λοιπὸν στὰ μούτσουνά σου δοῦ χαστούκιε,
[παραλαπίπα.